

פרק שני

הנסיעה לחו"ל

(בפרק זה אתם מולמנים לכתוב
בצמח את הרגשות השונים שנוצרים
מהמחשבות השונות שמציצים שדין ופי'
לדני, ובהתאם - את תכנון ההתנהלות
fe דני).

ריח הצ'יפס החם שמילא את חלל האוויר המהניק
בקניון, התערבב בקולות צחוק ובכי של ילדים.

בכל יום שישי בצהריים הגיעו דני ובני משפחתו לקניון
כדי לאכול את מה שאימא כינתה באוזני סבתא "מנת
הכימיקלים ההכרחית לבן המאה ה-21". - המבורגר
עסיסי, צ'יפס פריך והרבה הרבה קטשופ.

זה היה המאכל האהוב עליהם, וזו הייתה ההזדמנות
היחידה כמעט לארוחה משפחתית, חוץ מארוחות
הבריאות אצל סבתא.

"אני רוצה את החללית האדומה," צעק יונתן, תוך
דילוגים קדימה ואחורה, "לכל הילדים בגן כבר יש את
כל הסדרה, ורק לי חסרה האדומה."

דני לא הקשיב לאחיו. הפתעות בארוחת הילדים כבר לא
עניינו אותו. הוא היה שקוע במחשבות לתכנון חופשת
חנוכה הקרבה.

הוא התלבט אם לבקש מאימו שתיקח אותו ואת עומר
לסרט או לקרקס ביום הפנוי שלה. אולי יבקש רשות
מהורים ללכת לבד לקולנוע עם חבריו?

הוא לא היה בטוח שהם ירשו זאת. כבר כמעט החליט
לבחור בקרקס עם האקרובט המדהים שראה בטלוויזיה,
כששמע את קולו של אבא:

"ילדים, אימא ואני רוצים לספר לכם משהו חשוב.
בחנוכה אנחנו טסים לפראג לכמה ימים..."

"יש!" קפץ יונתן בהתרגשות, "יש!"

"יש!" הצטרף גם דני, "יש!" ומיד שכח את הקרקס,
את האקרובט המדהים ואת הבילוי עם החברים.

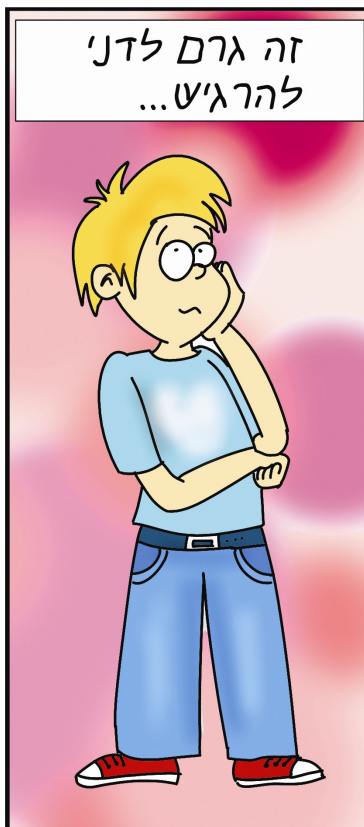
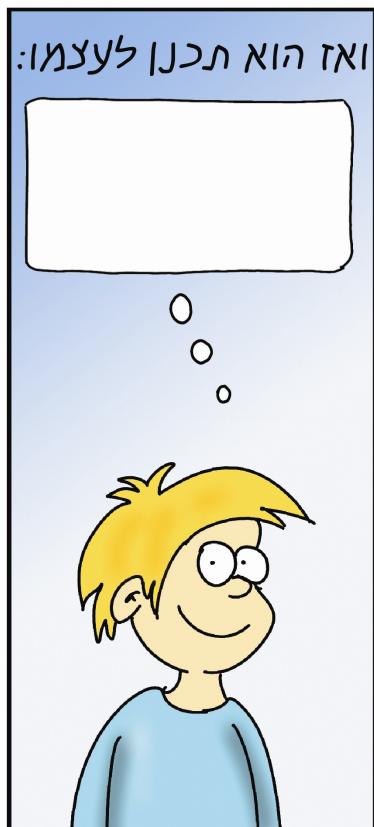
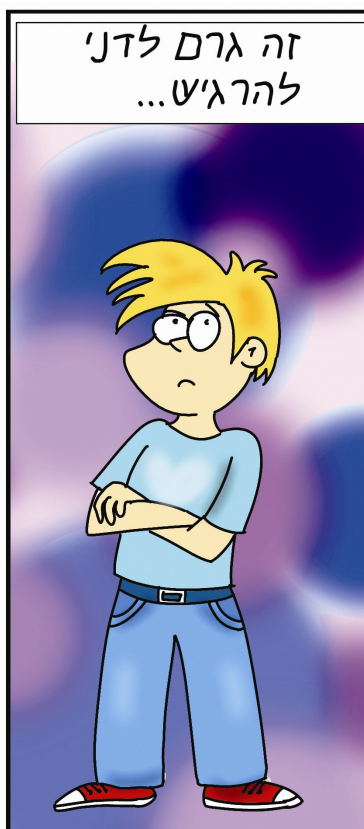
"רק רגע," התערבה אימא במהירות, "לא נתת לאבא
לסיים... הפעם אבא ואני נוסעים לחו"ל לבד, ואתם
תישארו עם סבא וסבתא בירושלים ותעשו כיף חיי..."

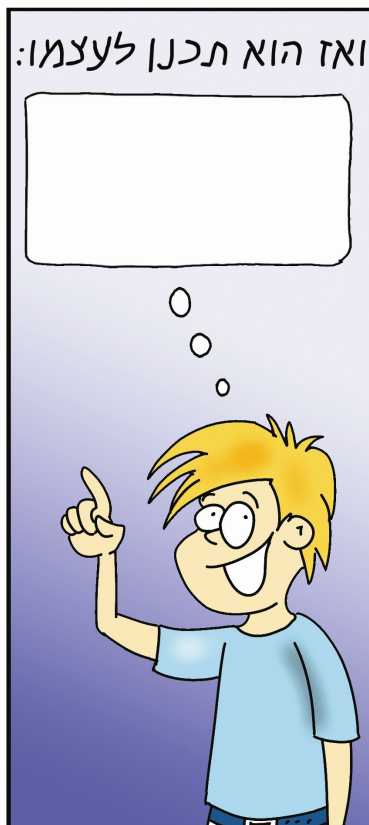
ההמבורגר כמעט נתקע לדני בגרון. ידו של יונתן קפאה
בדרך אל מנת הקטשופ התשיעית שלו.

מה קורה כאן? חשב דני בתדהמה, הרי כבר פעמיים הם
טסו עם ההורים לחו"ל, אם הטיסה האחרונה לאילת
נחשבת לחו"ל, ותמיד ההורים אמרו להם שממש כיף
לטייל איתם! ושרק בזכותם הם נסעו לפארק הענק
ההוא, שאבא טס בו במגלשת המים עם הראש למטה!

אפילו במוזיאון הם נהנו. דני התמחה במבטי שתיקה
ארוכים בגרוטאות חלודות שהיו זרוקות על הרצפה
בפינת המוזיאון ושמישהו התעצל כנראה לפנות. אחרי
שהיה מנסה לנחש מאיזה סוגי מכוניות פירקו אותן,
הוא היה מעיר הערות אמנותיות שהצחיקו את הוריו,
כמו "הפסל הזה מזכיר לי את החדר של יונתן..."

בתוך הרעש וההמולה שאפפו את דני במסעדה, הופיעו
פתאום שני מכריו הבלתי נראים לאחרים. הם הסתובבו
סביבו כמו סביבון חשמלי:

במעומעם ראה דני איך אימא מחבקת את יונתן, כולו אדום מקטשופ ודמעות, ואמרת: "כשאנחנו נפרדים לכמה ימים, זה לא סימן שאנחנו נהנים פחות לבלות אתכם, זה בסך הכול אומר, שאנחנו רוצים כמה ימים של חופשה לעצמנו, וזה סימן שאנחנו מספיק בטוחים, שאתם בטוחים, שאנחנו מספיק אוהבים אתכם הכי..."

אימא הרגישה שהסתבכה קצת והפסיקה את שטף הדיבור.

"אז בגלל שאתם אוהבים אותנו אנחנו צריכים להישאר אצל סבא וסבתא?" שאל דני במרירות, "אנחנו לא רוצים להישאר שם לבד, נכון יונתן?" הוא פנה לאחיו, שהנהן בראשו והמשיך ליבב בחיקה של אימא.

"אני מצטער שההודעה שלנו נחתה עליכם כהפתעה לא נעימה ושאתם מאוכזבים שלא תסעו איתנו," אמר אבא, "אבל אימא ואני החלטנו שהפעם ניסע רק שנינו. אני בטוח שאם תרצו, תמצאו איך לבלות גם בירושלים, ותספרו לנו מה אתם עושים כשנדבר כל יום בטלפון..."

למרות שהצטער עדיין על שיפספס את ההתרגשות שבטיסה, את הריח המיוחד של המלון, ואת הסיור הלילי בין אורות העיר הזרה, ניסה דני לדמיין את עצמו בירושלים: אולי יבקש מסבא וסבתא להזמין גם את עומר? ואם ירד שלג, עומר בטח יצטרף אליו למלחמת

שלג... ולמחרת סבא יקפיץ אותם לסרט... לבד...
ובפראג? מה הם היו עושים שם?

למען האמת, די נמאסו עליו הארמונות המפוארים,
הכנסיות העתיקות ובעיקר המוזיאונים האינסופיים...
והכי גרוע זה כשאמא נעצרת פתאום מול איזו תמונה
ענקית וכהה עם דמויות שירד מהן הצבע, ועומדת מולה
שעות. מתקרבת ומתרחקת, שוב מתקרבת ומתרחקת,
עד שנשמע קולו המודאג של אבא, מודיע שאם לא
ימשיכו מיד בסיור עוד ינעלו אותם בסוף במוזיאון.

"זה בסדר, אבא, אימא," אמר דני בקול הכי רציני שלו.
"אני בטוח שנסתדר... נכון יונתן?"

יונתן הוציא את ראשו מחיקה של אימא והנהן בראשו.
דני קרץ אליו בעידוד והמשיך: "סבא וסבתא בטח
יתאמצו לעשות לנו כיף וגם נוכל ללמוד ככה להיות
יותר עצמאיים... למשל, אני אלך עם עומר לבד לסרט
ונזמין לבד פיצה עם כל התוספות..."

"הבנתי," חייכה אימא מבעד לכתמי הקטשופ שהדביק
עליה יונתן, "הבנתי, ואתה יודע מה? זאת באמת
הזדמנות מצוינת ללמוד להיות קצת יותר בוגרים
ועצמאיים... וללכת לסרט לבד עם עומר נראית לי
התחלה לא רעה בכלל..."